

"VÄHÄN AIKAA"**Jh 16:16-23****(3. PJS I vk)****Sodankylä****(21.04.2013)****Teksti**

Vähän aikaa, niin te ette enää minua näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut."
Silloin muutammat hänen opetuslapsistansa sanoivat toisilleen: "Mitä se tarkoittaa, kun hän sanoo meille: 'Vähän aikaa, niin te ette minua näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut', ja: 'Minä menen Isän tykö'?" Niin he sanoivat: "Mitä se tarkoittaa, kun hän sanoo: 'Vähän aikaa'? Emme ymmärrä, mitä hän puhuu."

Jeesus huomasi heidän tahtovan kysyä häneltä ja sanoi heille: "Sitäkö te kyselette keskenänne, että minä sanoin: 'Vähän aikaa, niin te ette minua näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut'? Totisesti, totisesti minä sanon teille: te joudutte itkemään ja valittamaan, mutta maailma on iloitseva; te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne on muuttuva iloksi. Kun vaimo synnyttää, on hänellä murhe, koska hänen hetkensä on tullut; mutta kun hän on synnyttänyt lapsen, ei hän enää muista ahdistustaan sen ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan. Niin on myös teillä nyt murhe; mutta minä olen taas näkevä teidät, ja teidän sydämenne on iloitseva, eikä kukaan ota teiltä pois teidän iloanne. Ja sinä päivänä te ette minulta mitään kysyä. (Jh 16:16-23.)"

JOHDANTO

1. Tekstinämme on osa Jeesuksen jäähyväispuheesta.
2. Elämme kirkkovuodessa parhaillaan pääsiäisen ja helatorstain välistä aikaa. Myös saarnatekstimme puhuu pitkäperjantain ja helatorstain välisestä ajasta.
3. Tekstimme ei ole kovin pitkä. Silti siinä toistuu eräs ilmaisu kokonaista seitsemän kertaa. Ilmaisun täytyy olla niin ollen hyvin merkityksellinen. Kyseisen ilmaisun olen asettanut saarnani teemaksi. Se kuuluu: "Vähän aikaa".
4. Neljästä näkökulmasta teemaamme tarkastelen:
 - Vähän aikaa ihmisen elämässä yleensä
 - Vähän aikaa Jeesuksen elämässä
 - Vähän aikaa opetuslasten elämässä
 - Vähän aikaa meidän elämässämme

1. "VÄHÄN AIKAA" IHMISEN ELÄMÄSSÄ

- 1.1. Jobin kirjassa Vanhassa testamentissa sanotaan: "Ihminen, vaimosta syntynyt, elää vähän aikaa, ja on täynnä levottomuutta, kasvaa kuin kukkanen ja lakastuu,

pakenee kuin varjo eikä pysy" (Jb 14:1).

Monella muullakin tavalla Raamattu teroittaa ihmisen ajallisen elämän lyhyyttä: "Sinä huuhdot heidät pois; he ovat kuin uni, ovat kuin ruoho, joka aamulla kukoistaa: aamulla se kasvaa ja kukoistaa, mutta illalla se leikataan ja kuivettuu" (Ps 90:5-6). "Kämmenen leveydeksi sinä teit minun päiväni" (Ps 39:6).

Kehdon ja haudan väli on lyhyt. Eikä siinä ole eroa ihmisen ja ihmisen välillä. Supervaltojen johtajien ja inhimillisesti mitättömimmän ihmisen elämän pituus on periaatteessa sama.

- 1.2. Mutta tämä vähän aikaa ei ole mikään vähäpätöinen aika. Siksi Psalmikirjoittaja rukoileekin: "Opetä meitä laskemaan päivämme oikein, että me saisimme viisaan sydämen" (Ps 90:12). Tälle vähälle ajalle on annettu myös nimi *armonaika*.

Ei ole muuta aikaa, jolla on se nimi. Se, joka ei tänä "vähänä aikana" ole nöyryntynyt parannukseen ja uskonut, ei voi sitä tehdä sitten, kun tämä aika on päättynyt. "Kaikkien ihmisten on kerran kuoltava ja sen jälkeen tulee tuomio". Ei sanota: sen jälkeen tulee armonaika. 'Armonaika' on silloin loppu. Sen tähden tämä 'vähä aika' ei ole mikään vähäpätöinen aika.

- 1.3. Mutta tässä lyhyessä ihmiselämässä on vielä lyhyempiä ajanjaksoja, on vuosia, kuukausia, viikkoja, päiviä, tunteja ja minutteja. Ne ovat koko ihmiselämään verrattuna lyhyitä aikoja, joista voimme vielä suuremmalla syyllä käyttää noita kahta sanaa: "vähän aikaa".

Jeesuksen ensimmäisten opetuslasten elämässä "ne kolme vuotta", jotka he viettivät Jeesuksen seurassa, eivät olleet koko heidän elämänsä ajatellen pitkä aika, mutta ne vuodet olivat erittäin merkitykselliset. Ei se aika, jonka ryöväri vietti ristillä Jeesuksen vierellä, ollut pitkä hänen koko elämänsä rinnalla, mutta se "vähä aika" ei ollut vähäpätöinen aika.

Ajattele Filippin vanginvartijaa. Illalla mies oli jumalaton, aamulla uskovainen, niin ja koko perhe, kaikki heidät kastettiin, vain yksi yö välissä. Se "vähä aika" ei ollut vähäpätöinen aika. Tai ajattele Saulus Tarsolaista. Hän meni Damaskokseen seurakunnan vainoojana, mutta palasi sieltä Jumalan valittuna aseena. Vain "vähän aikaa", ja kaikki oli muuttunut.

Meidät kaikki on liitetty kristillisessä kasteessa Kristuksen ruumiin jäseniksi (1 Kr 12:13). Kuitenkin useimmat meistä ovat olleet sen jälkeen tuhlaajalapsen teillä. Onko kaikkien meidän sellaisten elämässä ollut aika, jolloin Kristuksen tuhlaajalapsesta on tullut Kristuksen ja hänen seurakuntansa ystävä? Tai mikä vielä tärkeämpää: olemmeko me tänään Kristuksen ystäviä?

2. "VÄHÄN AIKAA" JEESUKSEN ELÄMÄSSÄ (Jh 16:16)

- 2.1. Jeesuksen maanpäällinen elämä, 33 vuotta, on tosin "vähän aikaa" verrattuna monen muun ihmisen ikään. Kuitenkin ne 33 vuotta olivat erittäin merkitykselliset sekä Jeesusta itseänsä että koko ihmiskuntaa ajatellen, sillä hän eli ne 33 vuotta

tekemättä mitään syntiä. Sen tähden hän ansaitsi itsellensä pääsyn takaisin taivaaseen ja sen tähden Raamattu kutsuu jokaista uskovaa / hänen omaansa ”täydellisesti pyhäksi”.

- 2.2. Myös ne kolme päivää, jotka Jeesus oli haudassa, poissa opetuslasten näkyvistä, olivat vain ”vähän aikaa” koko Hänen ajalliseen elämäänsä verrattuna. Mutta tämäkään ”vähä aika” ei ollut mikään vähäpätöinen aika.

Nämä pääsiäistä edeltäneet kolme päivää eivät olleet Jeesuksen elämässä vain murheen, vaan helvetillisen tuskan aikaa. Katsokaa Häntä Getsemanessa! Katsokaa Häntä Golgatalla!

Ihmiset näkivät vain Hänen ruumiilliset kärsimyksensä, samat kuin Jeesuksen vierellä riippuvien rosvojenkin. Mutta he eivät nähneet Jeesuksen sisimpään, mitä hän siellä kärsi.

Ihmiset eivät nähneet sitä taakkaa, joka ylhäältäpäin oli pantu Hänen päälleen ja kannettavakseen: "Herra heitti kaikkien meidän syntimme hänen päälleen". He eivät nähneet Jeesuksen sielun tuskaa siitä, että Jumala oli meidän syntiemme tähden hyljännyt Hänet. He eivät nähneet sitä, että Jeesuksen henki joutui astumaan alas helvettiin, kuten apostolisen uskontunnustuksen sanat "astui alas tuonelaan" voitaisiin Raamatun mukaan kääntää.

- 2.3 Mutta Jeesuksen kärsimystä seurasi ilo. Raamattu sanoo: "Hän oli kuuliainen hamaan ristinkuolemaan asti, sen tähden onkin Jumala hänet korkealle korottanut ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita korkeamman" (Fl 2:9). Heprealaiskirjeen kirjoittaja sanoo Jumalasta: "Sinä teit hänet vähäksi aikaa enkeleitä halvemmaksi, kirkkaudella ja kunnialla sinä hänet seppelöitsit, ja sinä panit hänet hallitsemaan kättesi tekoja; asetit kaikki hänen jalkojensa alle" (Hpr 2:7-8).

Ylösousemuksessa pääsiäisenä Jeesus asetettiin Jumalan Pojaksi voimassa, maanpäällisen elämänsä aikana Jeesus oli ollut Jumalan Poika heikkoudessa. Kun Jumala herätti Jeesuksen pääsiäisaamuna kuolleista, kysymyksessä ei ollut Nainin lesken pojan tai Lasaruksen tapaan henkiin herääminen, palaaminen uudelleen tähän aioniin, jossa kuolla.

Jeesuksen ylösousemus oli astumista kuolemasta kuolemattomuuteen, katoavaisuudesta katoamattomuuteen. Se oli muuttamista kuolevaisesta ruumiista kirkastettuun ruumiiseen, astumista tämänpuoleisesta tuonpuoleiseen.

3. "VÄHÄN AIKAA" OPETUSLASTEN ELÄMÄSSÄ

- 3.1. Sinä hetkenä, jona Jeesus kyseisen jäähyväispuheensa piti, opetuslapset luulivat olevansa hautajaisissa. Kun he vähän myöhemmin, pitkäperjantaina seisovivat ristin luona, sammuiivat kaikki tähdet heidän elämänsä taivaalta. Jeesus näki tämän kaiken - myös opetuslasten ajatukset - edeltäpäin. Siksi Hän sanoi jäähyväispuheessaan: "Te tulette itkemään ja valittamaan, mutta maailma iloitsee."
- 3.2. Tämä ”vähä aika” oli opetuslapsille kuitenkin tarpeellinen aika. Tämä itku oli

terveellistä itkuja. Heidän kuvitelmansa Messias-kuninkaasta täytyi särkyä. He eivät koskaan olisi saaneet itselleen oikeaa Kristusta, ellei väärä Kristus-kuva olisi ensin särkynyt.

- 3.3. Jeesus sanoo tekstissämme opetuslapsilleen: "Taas 'vähän aikaa', --- minä olen näkevä teidät --- teidän murheenne on muuttuva iloksi --- eikä kukaan ota teiltä pois teidän iloanne" (16:19, 20, 22).

Opetuslasten suru oli muuttuva iloksi. Se ei ollut väistyvä ilon tieltä, vaan todella muuttuva iloksi. Opetuslasten surun aihe, Jeesuksen kuolema, oli Hänen ylösnousemuksensa valossa muuttuva ihanaksi ilon aiheeksi. Toisin sanoen he oppivat vähitellen ymmärtämään, että Jeesuksen veri oli vuodatettu syntien anteeksi antamiseksi ja että Hänen kuolemansa oli vanhurskauden ja ilon lähde.

Ilman Jeesuksen sovituskoulemaa heillä – enempää kuin meilläkään – ei olisi syntien anteeksiantamista, vaan me olisimme ikuisesti kuoleman ja Perkeleen omia. Opetuslasten surua Herra vertasi synnyttäjän tuskaan. Opetuslasten suru ja epätoivo olivat siis hengellistä synnytystä. Meidän iankaikkinen elämämme on Jeesuksen kuoleman ansiota.

4. "VÄHÄN AIKAA" MEIDÄN ELÄMÄSSÄMME

- 4.1. Ei ollut vähäpätöinen se hetki Paratiisissa, jolloin Eeva ja Aadam lankesivat syntiin. Silloin he ja koko tuleva ihmiskunta menetti yhteyden Jumalaan ja joutui kuoleman ja kadotuksen omaksi.
- 4.2. Mutta ajattele, mitä sinä "vähänä aikana" tapahtui koko maailmalle, jolloin Jeesus riippui Golgatan ristillä. Silloin tapahtui Paratiisissa tapahtuneen vastakohta. Silloin Jeesus teki tyhjäksi Perkeleen teot.

Paavali todistaa: "Samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko on koitunut kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi" (Rm 5:18).

- 4.3. Tänä päivänä saamme kiittää Jumalaa siitä, että Hän on niin suuri, että jopa Perkele, kuolema ja murhe joutuvat olemaan Hänen palvelijoitaan meidän pelastamisksemme.

PÄÄTÖS

1. Ne kaksi "vähän aikaa", joista Jeesus tekstissämme puhuu tarkoittavat siis seuraavaa:

- Ensimmäinen "vähä aika" oli murheen aikaa ja tarkoitti pitkäperjantain ja pääsiäisen välistä kolmea päivää.

- Toinen "vähä aika" oli ilon aikaa ja tarkoitti pääsiäisen ja helatorstain välistä aikaa, jolloin Jeesus kirkastettuna Herrana ilmestyi opetuslapsilleen useita kertoja ja osoitti näin elävänsä.

2. Voimme kiittää tänään Jumalaa siitä, että murhe kestää vain vähän aikaa, mutta ilo kestää iäti, eikä kukaan voi ottaa sitä meiltä pois.

3. Se, että Jeesus mainitsee tekstissämme seitsemän kertaa sanat "vähän aikaa", ei ole sattuma. Sillä on tarkoitus ja sanoma meille. Seitsemän on Raamatun numerosymboliikassa täydellisyyttä ja täyttymystä osoittava luku. "Seitsen" -esimerkillä Jeesus korostaa tekstissämme *ensiksi* sekä murheen että ilon täydellisyyttä ja syvyyttä ja *toiseksi* Jeesuksen ristinkuoleman ja ylösnousemuksen merkityksen universaalisuutta.

4. Oikein oli pitkäperjantain ja pääsiäisen merkityksen ymmärtänyt se mies, jonka kerrotaan kantaneen rinnassaan tekstiä: "Olen hullu Kristuksen tähden." Vastaantulijat naureskelivat miehen sanomalle. Mutta monen iva hyytyi, kun he lukivat miehen selkäpuolella olevan tekstin. Siellä oli sanat: "Kenen hullu sinä olet?" – Niin, kenen hullu sinä olet?

Aamen.

Virret: 365:1-6; 133; 162; (Eht. 221; 225; 229); 405:5-7